

Arrest

nr. 169 731 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van Koerdische origine te zijn, afkomstig uit de wijk al-Neel in Bagdad, Irak. Op 4 juli 2015 was u er in de buurt van uw huis getuige van hoe twee mishandelde mannen door gewapende mannen uit de koffer van een auto gehaald werden en een huis binnengeleid werden. In eerste instantie ging u naar huis maar kort erna besloot u dit voorval toch te melden. U ging naar de controlepost aan de ingang van de wijk die bemand wordt door de politie. U vertelde de agenten over wat u had gezien en gaf hierbij ook uw gegevens. De dag nadien vielen gewapende mannen jullie huis binnen.

Ze zeiden dat ze van de militie Assaib Ahl al-Haq (hierna AAH) waren, eisten dat u zou zwijgen over wat u gezien had en uitten hierbij doodsb bedreigingen. De dagen nadien vertelde u aan veel mensen in de wijk wat u had gezien en wat er was gebeurd. U was van oordeel dat de mensen gewaarschuwd

moesten worden. Op 7 juli kwamen er opnieuw mensen van AAH naar jullie huis. U was op dit moment niet thuis. De mannen wilden het huis betreden maar werden tegengehouden door uw broer Abbas. Daarop namen zij hem mee naar buiten en schoten hem dood. In de namiddag werd u opgebeld door uw moeder die u vertelde wat er was gebeurd en u waarschuwde om niet terug te keren naar huis. Daarop dook u onder bij een vriend in de wijk al-Ghadeer. Uw broer werd dezelfde avond in uw afwezigheid begraven. De volgende dag ging u aangifte doen bij de politie. De klacht kon echter maar vervuld worden indien u uw identiteitskaart zou presenteren. Omdat u op dat moment uw identiteitskaart verloren had, vroeg u op 9 juli een nieuwe aan. De volgende dag ging u terug naar de politie. U bleef ondergedoken tot aan uw vertrek uit Irak. Tijdens deze periode vernam u van uw moeder nog dat de mannen die naar u op zoek waren in de straat rondreden en naar u vroegen in nabijgelegen winkels. Uiteindelijk verliet u het land op 11 augustus. U reisde met het vliegtuig naar Turkije, van waaruit u illegaal naar Griekenland ging. Van daaruit reisde u op clandestiene wijze verder naar België, waar u aankwam op 30 augustus 2015 en de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een onvolledige kopie van uw paspoort, een kopie van het woonstbewijs van uw vader, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van een rantsoenkaart, een klacht bij de politie, een document in verband met het overlijden van uw broer en een enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Irak hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met Assaib Ahl al-Haq (hierna AAH), een sjiiitische militie. Nadat u begin juli 2015 een verdacht incident zou hebben gemeld bij de politie zou u door leden van deze militie bedreigd zijn opdat u over dit incident niet meer zou spreken. Ondanks de bedreigingen zou u in de wijk rondverteld hebben wat u had gezien en hoe u was bedreigd, waarop leden van AAH opnieuw naar uw huis zouden zijn gekomen. Hierbij zouden zij uw broer hebben gedood. Bij een eventuele terugkeer vreest u vermoord te worden. (CGVS d.d.19/01/2016, p.12-13, 15, 16-17)

Omwille van de onderstaande redenen dient er evenwel besloten te worden dat u er niet in slaagt uw relaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat bepaalde van uw handelingen gegeven de context in Bagdad bezwaarlijk aannemelijk te noemen zijn.

U verklaarde dat op 5 juli, de dag nadat u gemeld had aan de politie dat u een verdacht voorval had gezien, gewapende leden van AAH naar uw huis kwamen en er mee dreigden om u te doden indien u niet zou zwijgen over wat u een dag eerder had gezien. Ondanks deze bedreigingen zou u toch in uw buurt rondverteld hebben wat er op 4 en 5 juli was gebeurd, waarop leden van AAH op 7 juli opnieuw naar uw huis zouden zijn gekomen om u te zoeken. (CGVS, p. 15, 16, 17) Dat u ondanks de uitdrukkelijke waarschuwing van een machtige en gevaarlijke militie – u gaf aan ook zelf schrik van hen te hebben gehad (CGVS, p.16) – toch publiekelijk en aan tal van mensen (vrienden, kennissen maar ook op café, de markt en bij de kapper) ronduit zou hebben verteld over de feiten van 4 juli én de bedreigingen die u op 5 juli zou hebben gekregen, is weinig aannemelijk te noemen gezien de zeer grote risico's die hieraan verbonden waren. Door uw handelingen zette u immers uw eigen leven (en mogelijk dat van uw familieleden) op het spel. Uw motief om dit te doen is niet overtuigend te noemen en staat niet in verhouding tot de risico's die u zou hebben genomen. Gevraagd naar deze motieven, stelde u dat u het als uw plicht zag om de mensen in de buurt te waarschuwen zodat “de mensen voorzichtig zijn en iets ergers vermijden”. (CGVS, p.17) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat sjiiitische milities – waarvan AAH een van de voornaamste is – al geruime tijd veel macht hebben in Bagdad. AAH controleert zelfs het district al-Rusafa waartoe uw wijk behoort. Deze milities, en zeker AAH, maken zich schuldig aan illegale handelingen zoals bedreigingen, ontvoeringen en moorden. In de context van Bagdad, en zeker een wijk in al-Rusafa, kan dan ook aangenomen worden dat de bevolking in het algemeen op de hoogte is van de acties van AAH, de macht die zij hebben en het gevaar dat zij presenteren. U gaf zelf ook aan dat de milities al lange tijd aanwezig waren en alles onder controle hadden in de wijk. (CGVS, p.17) Toen u hierop gevraagd werd waarom u dan vond dat de mensen alsnog gewaarschuwd moesten worden aangezien de mensen dan toch wisten welk gevaar de milities presenteren, gaf u zelf ook toe dat de mensen op de hoogte zijn van de milities en voegde er aan toe dat u “het moest vertellen, mensen [moest] waarschuwen”. (CGVS, p.17) Louter aangeven dat u vond dat u het moest vertellen, kan bezwaarlijk als overtuigend motief beschouwd worden, te meer daar u zelf akkoord ging met de stelling dat de mensen op de hoogte zijn van de milities en hun acties.

Ook is het weinig aannemelijk te noemen dat u alsnog klacht zou hebben ingediend tegen AAH bij de politie na de dood van uw broer. Gevraagd wat u hiermee wilde bereiken, gaf u aan dat u wilde dat de daders gestraft zouden worden. (CGVS, p.20, 21) Uit de voormelde informatie blijkt eveneens dat leden van AAH ook de orde- en veiligheidsdiensten hebben geïnfilteerd, reden waarom veel burgers geen

klacht meer durven in te dienen. De milities hebben bovendien banden met de hoogste politieke niveaus. U opperde aanvankelijk nog dat misschien lokale politiebureaus banden hebben met de milities maar dat u naar het hoofdbureau ging, wat volgens u “de staat, de regering” is en voegde eraan toe dat de burger geholpen moet worden door het hoofdkantoor. Gelet op de voormelde informatie lijkt dit weinig aannemelijk te zijn. Toen u gevraagd werd of u met uw woorden bedoelde dat de hogere niveaus geen banden zouden hebben met, of gefiltreerd zouden zijn door, de milities, gaf u dan weer aan dat “sommige wel, anderen [geen]” banden hebben. (CGVS, p.20). Later in het gehoor verklaarde u bovendien dat niemand u kan helpen als u problemen hebt met de milities. (CGVS, p.25) Indien u van mening bent dat ook op hogere niveaus van de politiediensten minstens een deel van het personeel banden heeft met de sjitische milities en dat niemand u kan helpen bij problemen met de milities; en uw problemen werkelijk begonnen zouden zijn nadat u bij de politie een mogelijke ontvoering had gemeld door wat later leden of minstens medestanders van AAH bleken te zijn – een feit dat u al snel zou hebben doen besluiten dat de daders banden hadden met de agenten (CGVS, p.15) – ; is het weinig aannemelijk te noemen dat u desondanks toch persoonlijk een klacht tegen AAH zou hebben ingediend met de hoop dat de daders van de moord op uw broer (i.e. leden van AAH) gestraft zouden worden. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas.

Met betrekking tot uw vermeende klacht bij de politie dient voorts vastgesteld te worden dat de inhoud van het document dat u ter staving van deze klacht hebt neergelegd (stuk 6) op sommige punten bezwaarlijk te rijmen valt met uw relaas. Zo wordt er in het document gesteld dat u klacht indient tegen AAH omdat zij doodsb bedreigingen hebben geuit en uw broer werd gedood door hen. Reden van de bedreiging is volgens het document het feit dat u “iets over hun vlag had gezegd” tegen de veiligheidsdiensten. (CGVS, p.12) De vaststelling dat in de klacht geen enkele verwijzing staat naar de ontvoering die u zou hebben gemeld – hetgeen de feitelijke oorzaak zou zijn geweest van uw problemen – is weinig aannemelijk te noemen indien u dit feit wel zou hebben vermeld toen u klacht ging indienen (CGVS, p.24). Gevraagd naar een verklaring, stelde u enkel dat de politie het niet genoteerd heeft maar enkel heeft geschreven dat het “over getuige van iets” gaat. (CGVS, p.24) Alvast dit laatste komt niet overeen met de inhoud van het document. Bovendien rijst de vraag waarom de politie, als zij dan toch een aanleiding voor de bedreigingen vermelden, dit slechts zouden doen in zeer vage, weinig zeggende termen indien u zeer concrete feiten zou hebben aangehaald. Voorts verklaarde u dat er getuigen waren van de moord op uw broer maar gaf u aan niet te weten hoe veel. U kon evenmin zeggen van hoeveel mensen u zeker was dat ze getuige waren geweest. (CGVS, p.24) Ook dit is bezwaarlijk te rijmen met de klacht, die op basis van uw verklaringen zou zijn opgesteld. Hierin wordt immers melding gemaakt van vier getuigen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u de politie niet had gezegd hoeveel getuigen er waren geweest. (CGVS, p.25) Dit verklaart geenszins de incoherentie. De vaststelling dat uw verklaringen aangaande de door u verklaarde problemen op bepaalde punten niet overeenkomen met de inhoud van een stuk dat u ter staving van deze problemen neerlegt, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas, alsook de bewijswaarde van het stuk zelf.

Met betrekking tot deze klacht bij de politie moet voorts worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Zij ten slotte nog gewezen op de inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen aangaande de overlijdensdatum van uw broer. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u aangegeven dat uw broer overleden was op 13 juli 2015 (DVZ rubriek 17; vragenlijst CGVS). Reeds bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal kwam u hier op terug om aan te geven dat u niet de correcte datum had gegeven bij het eerste gehoor. De juiste overlijdensdatum zou 7 juli 2015 zijn. (CGVS, p.2, 3) Echter, dat u tijdens het eerste gehoor consistent een verkeerde overlijdensdatum zou opgeven, en hierbij bovendien ook uw persoonlijk asielrelaas hieraan aanpaste (zie vragenlijst CGVS, rubriek 3.5), is weinig aannemelijk te noemen. Dat u “per ongeluk” een verkeerde datum zou hebben opgegeven omdat het bewijs van overlijden 13 juli vermeldt als overlijdensdatum (CGVS, p.2) kan niet als verschoningsgrond aanvaard worden. Ten eerste is het geenszins zonder meer aannemelijk te noemen dat het bewijs van overlijden dat u neergelegd hebt een foutieve overlijdensdatum zou vermelden. Dat dit attest op een latere datum is opgesteld (CGVS, p.3) kan hierbij bezwaarlijk als verklaring aanvaard worden. U stelde dat het ziekenhuis niet bevoegd is om attesten af te leveren en dat men met een document waarin de doodsoorzaak wordt vastgesteld naar een andere plaats moet gaan om het overlijdensattest te laten opstellen. (CGVS, p.22) Zelfs indien dit waar zou zijn, blijkt dit geenszins uit de inhoud van het document, noch heft het de inconsistentie op. Dit document is immers opgesteld door de arts zelf en gaat over het overlijden en de uitgevoerde autopsie. Door de arts die de autopsie uitvoerde wordt uitdrukkelijk gesteld dat het lichaam van de genaamde Abbas (S.N.) op 13 juli 2015 door de politie was

overgebracht voor autopsie. Het document vermeldt eveneens uitdrukkelijk dat het overlijden plaatsvond op 13 juli en dat dit gemeld werd door de politie. De vaststelling dat volgens dit document het lichaam door de politie werd overgemaakt op 13 juli 2015 spreekt uw verklaring als zou uw broer op 7 juli overleden zijn en dezelfde dag begraven zijn (CGVS, p.22) tegen. Ten tweede had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens kunnen uitleggen dat uw broer in feite op 7 juli was overleden maar het bewijs van overlijden een andere datum vermeldde. Gevraagd waarom u dit niet hebt gedaan, antwoordde u enkel "het is zo". (CGVS, p.23) Dit kan bezwaarlijk als overtuigende verklaring beschouwd worden. Ten derde betekende het gebruik van de foute overlijdensdatum ook dat u uw eigen asielaanvraag op een belangrijk punt diende aan te passen. Immers, in plaats van een tijdspanne van vier dagen (4 t.e.m. 7 juli) waarin de voornaamste vervolgingsfeiten zich afgespeeld zouden hebben, werd dit plots een tijdspanne van tien dagen (4 t.e.m. 13 juli). Bijgevolg rijst het ernstige vermoeden dat u met uw bewering een ongerijmdheid tussen uw aanvankelijke verklaringen en de door u neergelegde klacht bij de politie tracht op te heffen. Immers, uit deze klacht – waarvan de geloofwaardigheid en bewijswaarde eveneens ondermijnd werden (supra) – dient afgeleid te worden dat uw broer voor 8 juli zou zijn overleden. (CGVS, p.12)

In het verlengde hiervan dient opgemerkt te worden dat het bewijs van overlijden zelf - voor zover er bewijswaarde aan toegekend kan worden gezien de hoge graad van corruptie in Irak waardoor allerlei officiële documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (supra) - geen bewijs vormt van de door u verklaarde problemen. Immers, als doodsoorzaak wordt enkel vermeld dat hij door een vuurwapen omgebracht werd. Het attest geeft geen verdere aanwijzingen over de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat de door u voorgehouden problemen met AAH niet aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Wat betreft uw bewering als zouden Koerden in Bagdad geïnterviewd worden door sjiiitische milities, kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden dat het hier om systematische vervolging op etnische gronden zou gaan. Zo kon u geen duidelijk antwoord geven op de vraag waarom de Koerden geïnterviewd zouden worden door de sjiiieten. U stelde enkel dat de Koerden een kleine groep uitmaken en elke zwakke groep of persoon geïnterviewd wordt door een sterkere groep. (CGVS, p.26) Voorts kon u geen enkel concreet voorbeeld geven van Koerden die door sjiiitische milities worden geïnterviewd omwille van het feit dat hij of zij Koerd is. Meer nog, u herhaalde dat het in feite de individuele positie van een persoon is die bepaalt of hij gevaar loopt. Een zwak persoon, van welke etnie dan ook, zal gevaar lopen volgens u. (CGVS, p.27) U brengt bijgevolg onvoldoende elementen aan om te besluiten dat Koerden omwille van hun etnie vervolgd worden in Bagdad. In zoverre u in feite met uw verklaringen verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad (die opgaat voor alle etnische groepen), hierop wordt later in de beslissing teruggekomen.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden

om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden

aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart, het woonstbewijs van uw vader, de rantsoenkaart en de onvolledige scan van uw paspoort bevatten louter gegevens met betrekking tot uw identiteit en woonplaats die door mij heden niet in twijfel getrokken worden. De enveloppe toont enkel aan dat er u iets is toegestuurd vanuit Turkije. De klacht bij de politie en het bewijs van overlijden van uw broer werden eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt vooraf om door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehoord. Tijdens dit gehoor wenst hij de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zijn gerezen recht te zetten. Hij heeft in de indruk dat hij mis begrepen is geweest.

2.2. Dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Verzoeker had overeenkomstig deze bepaling de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige onduidelijkheden recht te zetten. Overeenkomst het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen.

Verzoeker is ter terechtzitting in persoon verschenen, werd bijgestaan door zijn advocaat en werd gehoord in aanwezigheid van een tolk Arabisch. Aldus genoot hij de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te formuleren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de bestreden beslissing in strijd met artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en met artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Verzoeker wilde de mensen waarschuwen doch was zich er niet van bewust dat er dergelijke gevaren boven het hoofd hingen.

Dat hij na de dood van zijn broer klacht indiende bij de politie, wijt verzoeker aan de shock en de roes van zijn verdriet en boosheid. Daardoor dacht hij er niet over na of er mogelijke connecties waren tussen de politie en de AAH-militie. Hij ging ervan uit dat de politie gelijk kon worden gesteld met de regering en aldus betrouwbaar was.

Verzoeker kan niet meedelen hoeveel getuigen er waren van de moord op zijn broer. De moord gebeurde buiten, nabij winkels. Verzoeker was hierbij zelf niet aanwezig. Gezien de nabijheid van verschillende winkels vermoedt hij echter dat er diverse mensen getuigen zijn geweest van de moord.

Verzoekers broer werd gedood op 7 juli 2015. Het attest van overlijden dateert echter van 13 juli 2015. De reden is dat het ziekenhuis geen attest wilde geven aan zijn familie. Slechts enkele dagen later ontving zijn familie het attest van het Ministerie van Volksgezondheid.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen en meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige

wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. Verzoeker verklaart zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten uit hoofde van een vrees voor vervolging ten aanzien van AAH.

Omtrent deze verklaarde vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat op 5 juli, de dag nadat u gemeld had aan de politie dat u een verdacht voorval had gezien, gewapende leden van AAH naar uw huis kwamen en er mee dreigden om u te doden indien u niet zou zwijgen over wat u een dag eerder had gezien. Ondanks deze bedreigingen zou u toch in uw buurt rondverteld hebben wat er op 4 en 5 juli was gebeurd, waarop leden van AAH op 7 juli opnieuw naar uw huis zouden zijn gekomen om u te zoeken. (CGVS, p. 15, 16, 17) Dat u ondanks de uitdrukkelijke waarschuwing van een machtige en gevaarlijke militie – u gaf aan ook zelf schrik van hen te hebben gehad (CGVS, p.16) – toch publiekelijk en aan tal van mensen (vrienden, kennissen maar ook op café, de markt en bij de kapper) ronduit zou hebben verteld over de feiten van 4 juli én de bedreigingen die u op 5 juli zou hebben gekregen, is weinig aannemelijk te noemen gezien de zeer grote risico’s die hieraan verbonden waren. Door uw handelingen zette u immers uw eigen leven (en mogelijk dat van uw familieleden) op het spel. Uw motief om dit te doen is niet overtuigend te noemen en staat niet in verhouding tot de risico’s die u zou hebben genomen. Gevraagd naar deze motieven, stelde u dat u het als uw plicht zag om de mensen in de buurt te waarschuwen zodat “de mensen voorzichtig zijn en iets ergers vermijden”. (CGVS, p.17) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat sjiiitische milities – waarvan AAH een van de voornaamste is – al geruime tijd veel macht hebben in Bagdad. AAH controleert zelfs het district al-Rusafa waartoe uw wijk behoort. Deze milities, en zeker AAH, maken zich schuldig aan illegale handelingen zoals bedreigingen, ontvoeringen en moorden. In de context van Bagdad, en zeker een wijk in al-Rusafa, kan dan ook aangenomen worden dat de bevolking in het algemeen op de hoogte is van de acties van AAH, de macht die zij hebben en het gevaar dat zij presenteren. U gaf zelf ook aan dat de milities al lange tijd aanwezig waren en alles onder controle hadden in de wijk. (CGVS, p.17) Toen u hierop gevraagd werd waarom u dan vond dat de mensen alsnog gewaarschuwd moesten worden aangezien de mensen dan toch wisten welk gevaar de milities presenteren, gaf u zelf ook toe dat de mensen op de hoogte zijn van de milities en voegde er aan toe dat u “het moest vertellen, mensen [moest] waarschuwen”. (CGVS, p.17) Louter aangeven dat u vond dat u het moest vertellen, kan bezwaarlijk als overtuigend motief beschouwd worden, te meer daar u zelf akkoord ging met de stelling dat de mensen op de hoogte zijn van de milities en hun acties.”

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontcrachten. Dat hij zich niet bewust zou zijn geweest van de gevaren die zijn handelswijze met zich brachten, kan gelet op zowel de voormelde informatie als zijn eigen, terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing immers bezwaarlijk ernstig worden genomen. Indien verzoeker werkelijk werd gevisieerd door AAH en door deze machtige sjiiitische militie uitdrukkelijk werd gewaarschuwd te zwijgen, is het geheel niet aannemelijk dat hij vervolgens publiekelijk en aan tal van mensen zou gaan verkondigen wat er was gebeurd.

Ook verzoekers verdere houding en gedragingen zijn niet aannemelijk. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Ook is het weinig aannemelijk te noemen dat u alsnog klacht zou hebben ingediend tegen AAH bij de politie na de dood van uw broer. Gevraagd wat u hiermee wilde bereiken, gaf u aan dat u wilde dat de daders gestraft zouden worden. (CGVS, p.20, 21) Uit de voormelde informatie blijkt eveneens dat leden van AAH ook de orde- en veiligheidsdiensten hebben geïnfiltrerd, reden waarom veel burgers geen klacht meer durven in te dienen. De milities hebben bovendien banden met de hoogste politieke niveaus. U opperde aanvankelijk nog dat misschien lokale politiebureaus banden hebben met de milities maar dat u naar het hoofdbureau ging, wat volgens u “de staat, de regering” is en voegde eraan toe dat de burger geholpen moet worden door het hoofdkantoor. Gelet op de voormelde informatie lijkt dit weinig aannemelijk te zijn.

Toen u gevraagd werd of u met uw woorden bedoelde dat de hogere niveaus geen banden zouden hebben met, of geïnfiltrerd zouden zijn door, de milities, gaf u dan weer aan dat “sommige wel, anderen [geen]” banden hebben. (CGVS, p.20). Later in het gehoor verklaarde u bovendien dat niemand u kan helpen als u problemen hebt met de milities. (CGVS, p.25) Indien u van mening bent dat

ook op hogere niveaus van de politiediensten minstens een deel van het personeel banden heeft met de sjitische milities en dat niemand u kan helpen bij problemen met de milities; en uw problemen werkelijk begonnen zouden zijn nadat u bij de politie een mogelijke ontvoering had gemeld door wat later leden of minstens medestanders van AAH bleken te zijn – een feit dat u al snel zou hebben doen besluiten dat de daders banden hadden met de agenten (CGVS, p.15) – ; is het weinig aannemelijk te noemen dat u desondanks toch persoonlijk een klacht tegen AAH zou hebben ingediend met de hoop dat de daders van de moord op uw broer (i.e. leden van AAH) gestraft zouden worden. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas.”

Dat verzoeker in shock, verdrietig en kwaad zou zijn geweest, vormt hoegenaamd geen afdoende verklaring voor zijn bevreemdende gedragingen. De *post factum* bewering dat verzoeker daardoor niet zou hebben nagedacht over mogelijke connecties tussen de politie en AAH, kan immers niet worden aangenomen nu uit zijn voormelde, terecht aangehaalde gezegden duidelijk blijkt dat hij weldegelijk van mening was dat minstens een deel van de politie banden had met AAH, dat zijn belagers banden hadden met de politie en dat niemand hem kon helpen bij zijn problemen met AAH. Gelet op de feiten die zich volgens zijn verklaringen voordien reeds zouden hebben afgespeeld, is het aldus geenszins geloofwaardig dat verzoeker, zelfs indien hij in shock, verdrietig of kwaad was, naar aanleiding van de dood van zijn broer dermate ondoordacht klacht zou hebben ingediend bij de politie. Dit geldt des te meer nu hij blijkens het niet-betwiste feitenrelaas klaarblijkelijk wel de tegenwoordigheid van geest zou hebben gehad om onder te duiken.

Verzoeker voert verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gesteld wordt:

“Met betrekking tot uw vermeende klacht bij de politie dient voorts vastgesteld te worden dat de inhoud van het document dat u ter staving van deze klacht hebt neergelegd (stuk 6) op sommige punten bezwaarlijk te rijmen valt met uw relaas. Zo wordt er in het document gesteld dat u klacht indient tegen AAH omdat zij doodsbedreigingen hebben geuit en uw broer werd gedood door hen. Reden van de bedreiging is volgens het document het feit dat u “iets over hun vlag had gezegd” tegen de veiligheidsdiensten. (CGVS, p.12) De vaststelling dat in de klacht geen enkele verwijzing staat naar de ontvoering die u zou hebben gemeld – hetgeen de feitelijke oorzaak zou zijn geweest van uw problemen – is weinig aannemelijk te noemen indien u dit feit wel zou hebben vermeld toen u klacht ging indienen (CGVS, p.24). Gevraagd naar een verklaring, stelde u enkel dat de politie het niet genoteerd heeft maar enkel heeft geschreven dat het “over getuige van iets” gaat. (CGVS, p.24) Alvast dit laatste komt niet overeen met de inhoud van het document. Bovendien rijst de vraag waarom de politie, als zij dan toch een aanleiding voor de bedreigingen vermelden, dit slechts zouden doen in zeer vage, weinig zeggende termen indien u zeer concrete feiten zou hebben aangehaald. Voorts verklaarde u dat er getuigen waren van de moord op uw broer maar gaf u aan niet te weten hoe veel. U kon evenmin zeggen van hoeveel mensen u zeker was dat ze getuige waren geweest. (CGVS, p.24) Ook dit is bezwaarlijk te rijmen met de klacht, die op basis van uw verklaringen zou zijn opgesteld. Hierin wordt immers melding gemaakt van vier getuigen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u de politie niet had gezegd hoeveel getuigen er waren geweest. (CGVS, p.25) Dit verklaart geenszins de incoherentie. De vaststelling dat uw verklaringen aangaande de door u verklaarde problemen op bepaalde punten niet overeenkomen met de inhoud van een stuk dat u ter staving van deze problemen neerlegt, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw relaas, alsook de bewijswaarde van het stuk zelf.

Met betrekking tot deze klacht bij de politie moet voorts worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Met de loutere herhaling van de verklaring dat hij niet kan meedelen hoeveel getuigen er bij de moord op zijn broer waren, doet verzoeker immers geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen. Verzoeker laat de overige van de voorgaande vaststellingen volledig onverlet. De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind.

Aangaande het overlijden van verzoekers broer wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gesteld:

“Zij ten slotte nog gewezen op de inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen aangaande de overlijdensdatum van uw broer. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u aangegeven dat uw broer overleden was op 13 juli 2015 (DVZ rubriek 17; vragenlijst CGVS). Reeds bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal kwam u hier op terug om aan te geven dat u niet de correcte datum had

gegeven bij het eerste gehoor. De juiste overlijdensdatum zou 7 juli 2015 zijn. (CGVS, p.2, 3) Echter, dat u tijdens het eerste gehoor consistent een verkeerde overlijdensdatum zou opgeven, en hierbij bovendien ook uw persoonlijk asielrelaas hieraan aanpaste (zie vragenlijst CGVS, rubriek 3.5), is weinig aannemelijk te noemen. Dat u "per ongeluk" een verkeerde datum zou hebben opgegeven omdat het bewijs van overlijden 13 juli vermeldt als overlijdensdatum (CGVS, p.2) kan niet als verschoningsgrond aanvaard worden. Ten eerste is het geenszins zonder meer aannemelijk te noemen dat het bewijs van overlijden dat u neergelegd hebt een foutieve overlijdensdatum zou vermelden. Dat dit attest op een latere datum is opgesteld (CGVS, p.3) kan hierbij bezwaarlijk als verklaring aanvaard worden. U stelde dat het ziekenhuis niet bevoegd is om attesten af te leveren en dat men met een document waarin de doodsoorzaak wordt vastgesteld naar een andere plaats moet gaan om het overlijdensattest te laten opstellen. (CGVS, p.22) Zelfs indien dit waar zou zijn, blijkt dit geenszins uit de inhoud van het document, noch heft het de inconsistentie op. Dit document is immers opgesteld door de arts zelf en gaat over het overlijden en de uitgevoerde autopsie. Door de arts die de autopsie uitvoerde wordt uitdrukkelijk gesteld dat het lichaam van de genaamde Abbas (S.N.) op 13 juli 2015 door de politie was overgebracht voor autopsie. Het document vermeldt eveneens uitdrukkelijk dat het overlijden plaatsvond op 13 juli en dat dit gemeld werd door de politie. De vaststelling dat volgens dit document het lichaam door de politie werd overgemaakt op 13 juli 2015 spreekt uw verklaring als zou uw broer op 7 juli overleden zijn en dezelfde dag begraven zijn (CGVS, p.22) tegen. Ten tweede had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens kunnen uitleggen dat uw broer in feite op 7 juli was overleden maar het bewijs van overlijden een andere datum vermeldde. Gevraagd waarom u dit niet hebt gedaan, antwoordde u enkel "het is zo". (CGVS, p.23) Dit kan bezwaarlijk als overtuigende verklaring beschouwd worden. Ten derde betekende het gebruik van de foute overlijdensdatum ook dat u uw eigen asielrelaas op een belangrijk punt diende aan te passen. Immers, in plaats van een tijdspanne van vier dagen (4 t.e.m. 7 juli) waarin de voornaamste vervolgingsfeiten zich afgespeeld zouden hebben, werd dit plots een tijdspanne van tien dagen (4 t.e.m. 13 juli). Bijgevolg rijst het ernstige vermoeden dat u met uw bewering een ongerijmdheid tussen uw aanvankelijke verklaringen en de door u neergelegde klacht bij de politie tracht op te heffen. Immers, uit deze klacht – waarvan de geloofwaardigheid en bewijswaarde eveneens ondermijnd werden (supra) – dient afgeleid te worden dat uw broer voor 8 juli zou zijn overleden. (CGVS, p.12)

In het verlengde hiervan dient opgemerkt te worden dat het bewijs van overlijden zelf - voor zover er bewijswaarde aan toegekend kan worden gezien de hoge graad van corruptie in Irak waardoor allerlei officiële documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (supra) - geen bewijs vormt van de door u verklaarde problemen. Immers, als doodsoorzaak wordt enkel vermeld dat hij door een vuurwapen omgebracht werd. Het attest geeft geen verdere aanwijzingen over de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd."

Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde vaststellingen. Hij komt inzake het voorgaande immers niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden. Deze loutere herhaling is geenszins dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde, omtrent deze gezegden gedane vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken documenten neerlegde (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Dat verzoeker in Bagdad louter omdat hij van Koerdische afkomst is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, kan verder evenmin worden aangenomen. Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), zoals aangereikt door verzoeker (rechtspiegingsdossier, stuk 1) en zoals neergelegd door verweerder (rechtspiegingsdossier, stuk 7), kan immers geenszins worden afgeleid dat de situatie aldaar van zulke aard zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij van Koerdische afkomst is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd.

Verzoeker haalde, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven, daarenboven geen persoonlijke, recente, ernstige, concrete en geloofwaardige, aan zijn Koerdische origine verbonden problemen aan. Bovendien laat hij de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Wat betreft uw bewering als zouden Koerden in Bagdad gevisieerd worden door sjiitische milities, kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden dat het hier om systematische vervolging op etnische gronden zou gaan. Zo kon u geen duidelijk antwoord geven op de vraag waarom de Koerden gevisieerd zouden worden door de sjiieten. U stelde enkel dat de Koerden een kleine groep uitmaken en elke zwakke groep of persoon gevisieerd wordt door een sterkere groep. (CGVS, p.26) Voorts kon u geen enkel concreet voorbeeld geven van Koerden die door sjiitische milities worden gevisieerd omwille van het feit dat hij of zij Koerd is. Meer nog, u herhaalde dat het in feite de individuele positie van een persoon is die bepaalt of hij gevaar loopt. Een zwak persoon, van welke etnie dan ook, zal gevaar lopen volgens u. (CGVS, p.27) U brengt bijgevolg onvoldoende elementen aan om te besluiten dat Koerden omwille van hun etnie vervolgd worden in Bagdad.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, onverminderd gehandhaafd. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als Koerd problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker stelt dat hij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is doch weigert wel de subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker.

Begrijpe wie begrijpen kan....

Ze stelt dat er voor verzoeker geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij blootgesteld wordt aan een ernstige bedreiging. Verzoeker kan zich geenszins in deze redenering vinden.” Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Bagdad.

“Vooreerst, Irak blijft het meest gevaarlijke land ter wereld, volgens recente gegevens van de Britse organisatie Action on Armed Violence (AOAV). Syrië, Gaza, Nigeria en Pakistan vervolledigen de top vijf: Eigenaardig is te moeten vaststellen dat voor het tweede meest gevaarlijke land ter wereld automatisch subsidiaire bescherming wordt toegekend, terwijl dit voor het meest gevaarlijke land ter wereld niet het geval is....” Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Irak.

“In dit meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het Verisk Maplecroft’s New Global Alerts Dashboard (GAD), een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert.”

“Tussen februari 2014 en 20 mei 2015 kende Bagdad 380 terreuraanslagen, resulterend in 1.141 doden en 3.654 gewonden. Ook de steden Mosul, Al Ramadi, Ba’qubah, Kirkuk en Al Hillah worden zwaar getroffen door aanslagen. Sinds 20 mei 2015 is het aantal aanslagen nog verder opgelopen. In augustus 2015 nam het aantal slachtoffers in Irak nog steeds toe, blijkt uit VN-cijfers van 1 september. Geweld en gewapende conflicten in Irak doodden in augustus 2015 meer dan 1.300 mensen en verwondden meer dan 1.800 anderen, aldus de United Nations Assistance Mission in Iraq (UNAMI). Bagdad werd het zwaarst getroffen, met 1.069 burgerslachtoffers, waarvan 318 doden en 751 gewonden. Het echte cijfer ligt waarschijnlijk hoger want de onveilige situatie in het land maakt het moeilijk om het werkelijke aantal slachtoffers correct na te gaan, aldus UNAMI.”

Verzoeker is de mening toegedaan dat er sprake is van een intern gewapend conflict en dat hij bijgevolg aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De

bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Irak, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

3.4.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

3.4.2. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals geciteerd in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is

veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad op heden nog steeds actueel is blijkt bovendien uit de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016 die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS